

ARTIST STATEMENT

As we pass through rooms, our traces remain. These traces may manifest as disturbed air, warmth, debris or energies in our wake. The artist, Joseph Beuys chose to sit in recently vacated chairs at airports to feel the remaining warmth from other people. Indicators of a person's recent presence may also include their scent, the presence of debris, such as their hair or crumbs, or perhaps the indicator is more subtle, something more intangible or spiritual.

When I walk into an empty room, that contains the unexpected presence of another person's wake, I am sometimes caught in the inertia of the unexpected and often unwelcome intimacy of that person and at the same time, I experience the emptiness and 'lifelessness' of the room. The room becomes a space in a liminal state, containing a sense of the uncanny.

- Michelle

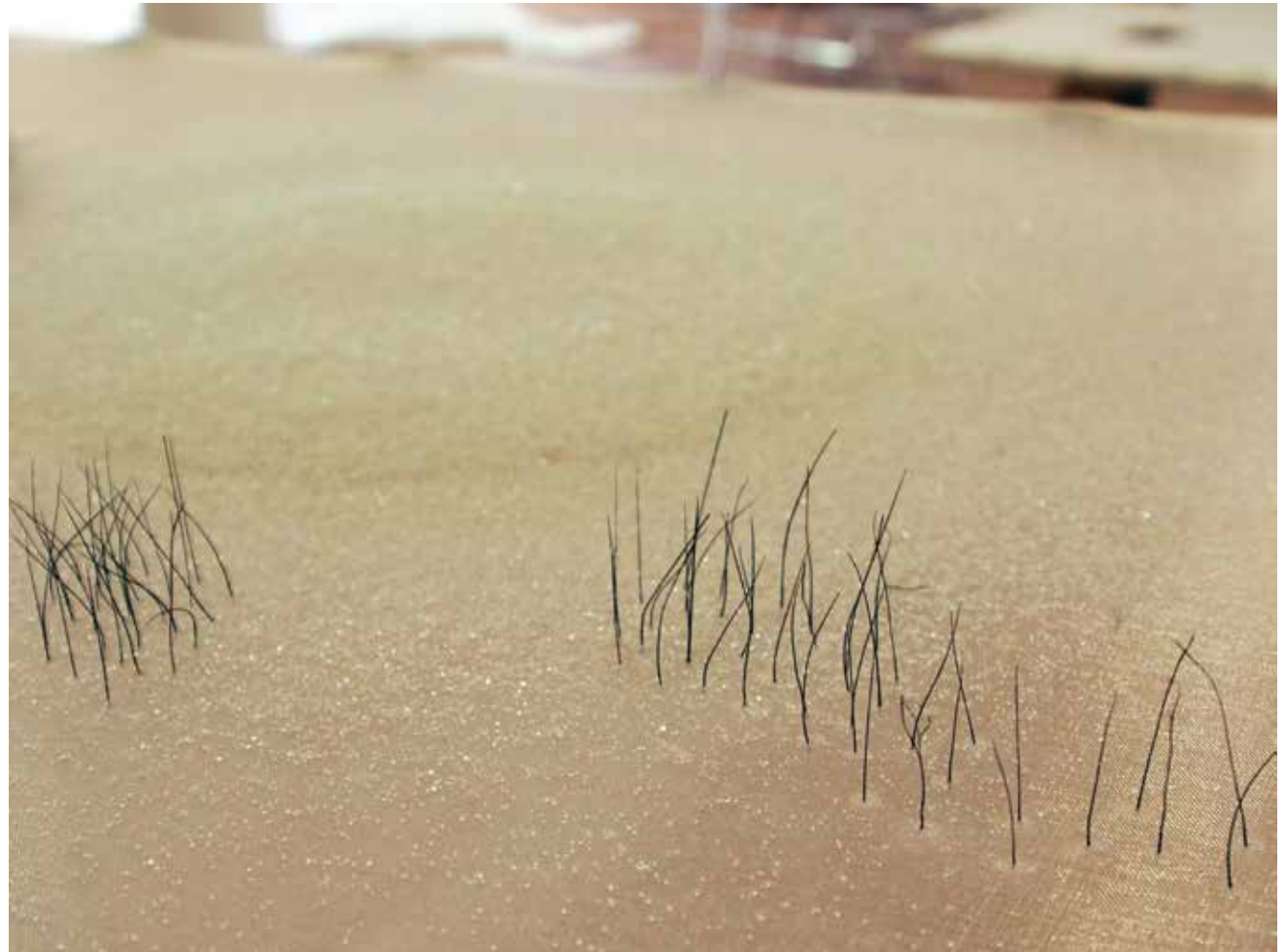
This feeling of being caught in the wake of another person's recent presence is the focus of Michelle's work. It is a complex feeling and it is made manifest by the type of space, the specific indicators of the person's presence and one's imagination. This presence may be perceived

anywhere from comforting to threatening. Although specifics may vary, the core feeling of this experience that Michelle aims to capture is the *uncanny* or the *unheimlich*. This feeling is a state of simultaneous familiarity and discomfort.

The feeling of the uncanny or unheimlich may also seem dreamlike as the presence the recent visitor feels familiar but they remain mysterious and faceless. One may build many simultaneous images of the recent visitor in their imagination but the visitor's identity may remain uncertain.

The size and configuration of the visited room is not relevant, only the feeling of the unheimlich. In Michelle's work the room is secondary and she has represented a composite of many rooms that refers to domestic and industrial spaces. The sensory response to this experience and the feeling is all that remains.

Michelle Day

ในทุกขณะที่เราเคลื่อนผ่านแต่ละห้อง ได้ประทับร่องรอยของเราไว้โดยอาจปรากฏในรูปของมวลอากาศที่ถูกรบกวน, ไอความร้อน, เศษเล็กเศษน้อย หรือพลังงานในการรับรู้ถึงตัวตน อย่างที่ โจเซฟ บอยส์ (Joseph Beuys) ศิลปินชื่อดังเคยแสดงงานด้วยการนั่งลงบนเก้าอี้ในสนามบินที่เพิ่งว่างลงหลังจากมีคนลุกออกไปเพื่อสัมผัสถึงความอุ่นจากร่างกายของคนเหล่านั้นที่ยังคง

เหลืออยู่สิ่งที่บ่งบอกถึงการเคยมีอยู่ของใครสักคนในขณะหนึ่งนั้น อาจเป็นได้ทั้งกลิ่นของพวกเขา, ซากเศษต่าง ๆ อาทิ เส้นผม หรืออาจ เป็นสิ่งซึ่งซับซ้อนกว่านั้น และยากเกินกว่าจะสามารถอธิบายสิ่งอันเป็นนามธรรมอย่างสัมผัสทางความรู้สึก

"เมื่อฉันเข้าไปในห้องเปล่า ที่บรรจไว้ด้วยการมีอยู่โดยไม่ได้คาดหวังจากการลุกออกห้องนั้นไปของใครบางคนฉันรับรู้

ได้ถึงแรงต้านจากสิ่งนั้นและบ่อยครั้งฉันก็รู้สึกอย่างลึกซึ้งถึงความไม่ยินดีที่จะต้อนรับโดยคนผู้นั้นไปพร้อม ๆ กัน ฉันได้ประสบกับความว่างเปล่าอันไร้ชีวิตชีวาของห้องนั้นซึ่งกลายกลับไปเป็นจุดเริ่มต้นของการรับรู้ที่เต็มไปด้วยความพิศวงทางความรู้สึก" — มิเชล กล่าว

ประเด็นสำคัญในงานของ มิเชล คือ ความรู้สึกได้ถึงการเคยมีอยู่ของใคร

สักคน ซึ่งเป็นความรู้สึกอันซับซ้อนที่สามารถรับรู้ได้จากลักษณะของพื้นที่, ตัวบ่งชี้เฉพาะของแต่ละบุคคลที่เคยดำรงอยู่ และจินตนาการ การดำรงอยู่นี้สามารถรู้สึกได้ถึงในทุกสภาวะอาจจะ เป็นความสบายหรือความยากลำบาก อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีความหลากหลายอยู่มากแต่แก่นหลักในประสบการณ์ที่ มิเชล ตั้งใจบันทึกและสื่อสารออกมา นี่คือการความรู้สึกพิศวงนำหาวดกแล้ว

หรือเหตุอันเร้าให้รู้สึกหวาดหวั่นไม่คุ้นชิน
ความรู้สึกนี้ได้ปลุกกระตุ้นความไม่คุ้นเคย
และอึดอัดอีกอึดความรู้สึกพิศวงอันน่า
ประหลาดใจและร่องรอยของผู้เข้าชม
นั้นให้ความรู้สึกราวกับเป็นความฝัน
เพียงแต่มั่นใจซึ่งตัวตนและยังคงความ
ลึกกลับเอาไว้กล่าวคือเราสามารถจินตนาการ
ได้สารพันถึงผู้มาเยือนในจินตนาการ แต่
อัตลักษณ์ของเขาเหล่านั้นก็ยังคงไม่ชัด
เจนอยู่ต่อไป

นอกจากความรู้สึกกระอักกระอ่วน
แล้วขนาดหรือรูปร่างของนิทรรศการ
นั้นไม่ได้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันแต่
อย่างใด ด้วยว่าในงานของ มิเชล ห้อง
เป็นเพียงองค์ประกอบรอง เธอแสดง
ให้เห็นถึงการจัดองค์ประกอบของ

นิทรรศการด้วยพื้นที่ที่หลากหลาย
สื่อถึงสถานในเชิงที่อยู่อาศัย และพื้นที่
ในระบบอุตสาหกรรมเพื่อสัมผัสที่ตอบ
สนองต่อประสบการณ์ผ่านนิทรรศการนี้
และความรู้สึกที่คงค้างหลังจากการรับชม

มิเชล เคย์

MAN MADE ORGANIC

The first time I saw the work of Michelle Day in her solo exhibition of 3D wall artwork, *"How to Grow Submarines"*, at Baan Tuek Art Center, Chiang Mai in 2015 I had a question in my mind. The initial question was whether I was willing to define the meaning of these strange things, which were similar to animal and figure of creature. However, spending time to keenly observe the artwork, my understanding of the meaning gradually changed into a feeling that was affected from other senses. Initially, the small detail of figures and line seemed to be motionless, but they also softly moved. The texture of the light material looked similar to the embryo of a creature. The free form, absence of straight line and solid artwork creates a sense of extraordinary from the way we look at typical natural living things. To clarify, in this art there is the feeling of still being alive and having been alive, beautiful and dangerous, cool and not pure, which seems to create a

positive feeling but with mystery and hidden anxiety. This means it is different from how we appreciate typical artwork. The imagination and the feeling of the receiver are much more defining in the meaning of the artwork. Thus, to interpret the art that exists in front of us seems to be less important.

The new work of Michelle Day in this year, *"Afterglow"* is a development of her previous artwork, but created to make an immersive exhibition. This artwork is an installation that is composed of materials and uncommon characters in several forms. This installation is also invented by experimentation with exotic materials, which we do not see in general artwork, this includes debris, hair, scent and light. The viewer can interpret the artwork through basic human senses. The concept of Michelle Day's artwork is the expression of feeling of a living thing's recent presence in spaces and the departure of self, while the signal of presence still remains. When I appreciate this artwork, I capture this concept and this leads me to think about the belief of spirituality, mystery and something that cannot be proven by science. From imagination into the surreal world, it is the feeling of the uncanny as I experience with living things but this has no self, which is a difficult state to reach when we look at artwork that is created by material. This creates an imaginary place for the audience to get images and feelings of another world, a world that we are not accustomed to.

Art always imitates something by an artist whether it is through thought or imagination. For this artwork, to ask for meaning or indications of identity, for names or things that we perceive from general experience as humans seems meaningless. However, the feeling that the audience truly receives seems to be most crucial. This is because it is the feeling that is shaped by imagination and it is beyond the ordinary experience.

Kade Javanalikhikara

MAN MADE ORGANIC

ความรู้สึกครั้งแรกที่ได้เห็นงานของ มิเชล เคย์ ชุดที่จัดแสดงเดี่ยว ครั้งแรกที่ จังหวัดเชียงใหม่เมื่อปี 2015 *"How to Grow Submarine"* ณ ศูนย์ศิลปะบ้านตึก ซึ่งเป็น ผลงาน 3 มิติ ขึ้นไม่ใหญ่มากแบบติดผนัง ทำให้เกิดคำถามในใจอันดับแรกคือต้องการหาความหมายหรือคำอธิบายสิ่งประหลาดที่คล้ายสัตว์หรือรูปทรงของสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าว่ามันคืออะไร แต่เมื่อใช้เวลามองดูผลงานอย่างพิถีพิถันพิจารณาหาความต้องการความเข้าใจค่อยๆกลายเป็นความรู้สึกของผลกระทบจากผัสสะอื่นที่ได้รับจากผลงาน เริ่มจากความละเอียดเล็กๆของรูปทรงและเส้นที่ดูเหมือนนิ่งแต่มีความเคลื่อนไหวเบาๆ เนื้อหาของพื้นผิวจากวัสดุที่ใสเหมือนเป็นตัวอ่อนของสิ่งมีชีวิต รูปทรงอิสระ ไร้เส้นตรงแข็งทำให้เกิดความรู้สึกประหลาดที่แตกต่างจากการมองสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตามธรรมชาติที่เราเห็นได้ทั่วไป ความรู้สึกมีชีวิตและเคยมีชีวิต สวยงามแต่ไม่ปลอดภัย เย็นสบายแต่ไม่สะอาดบริสุทธิ์ เหมือนได้รับความรู้สึกดี แต่มีเบื้องหลังที่ลึกลับน่ากังวล เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากการได้เสพศิลปะทั่วไปจากจินตนาการของผู้รับสื่อ ความรู้สึกนี้มีมากจนการคิดหาที่มา และระบุความหมายของศิลปะที่อยู่ตรงหน้าไม่มีความสำคัญอีกต่อไป

ผลงานชุดใหม่ของ มิเชล เคย์ ในปีนี้ *"Afterglow"* เกิดจากพัฒนาการของผลงานชุดก่อนแต่มีการสร้างภาพรวมของนิทรรศการโดยจัดเป็นผลงานศิลปะการจัดวาง ประกอบด้วยวัตถุหรือตัวประหลาด หลากๆรูปแบบจากการสร้างสรรค์ที่มีการทดลองวัสดุแปลกใหม่ที่เราไม่ค่อยได้เห็นกันในงานศิลปะทั่วไป และวัสดุจากร่างกายมนุษย์ เส้นขนผสมกับกลืนและแสง ผู้ชมสามารถสัมผัสผลงานได้จากผัสสะพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ ในแนวความคิดของผลงาน มิเชล เคย์ ได้อธิบาย

ถึงการแสดงออกของความรู้สึกของการเคยมีอยู่ของสิ่งมีชีวิตในพื้นที่ การจากไปของตัวตนแต่ยังคงมีสัญญาณของการดำรงอยู่ เมื่อได้ชมผลงานและรับรู้ถึงแนวความคิดทำให้ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ ถึงเรื่องความเชื่อเรื่องพลังงานของวิญญาณ สิ่งลึกลับ สิ่งที่ไม่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์อธิบาย จากจินตนาการไปสู่โลกที่เหนือจริง เป็นความรู้สึกที่ แปลกประหลาดและลึกลับ เหมือนได้อยู่ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตแต่ไม่มีตัวตน ยากที่จะได้รับเมื่อเราชมศิลปะวัตถุสร้างจินตนาการให้แก่ผู้ชมถึงภาพและความรู้

สึกในอีกโลกหนึ่งที่ไม่ใช่โลกที่เราคุ้นเคยศิลปะมักจะเป็นการจำลองอะไรบางอย่างโดยศิลปินไม่ว่าจะเป็นความคิดหรือจินตนาการ สำหรับผลงานชุดนี้การถามหาความหมายหรือระบุอรรถาธิบาย ชื่อ หรือสิ่งที่เราเคยเข้าใจตามประสบการณ์ธรรมดาของการเป็นมนุษย์คงไม่มีประโยชน์ แต่ความรู้สึกที่ผู้ชมได้รับน่าจะเป็นสาระสำคัญกว่าเพราะความรู้สึกที่ได้รับจากผลงานชุดนี้เป็นความรู้สึกที่เกิดจากผลของจินตนาการที่ไกลเกินประสบการณ์ธรรมดา

เกศ ชวนะลิขิกร

"The true work of art is born from the 'artist' a mysterious, enigmatic, and mystical creation. It detaches itself from him, it acquires an autonomous life, becomes a personality, an independent subject, animated with a spiritual breath, the living subject of a real existence of being. It is, therefore, not simply a phenomenon created casually and inconsequentially indifferent to spiritual life. Instead as a living being, it possesses creative active forces."

Wassily Kandinsky, "Art and Artists" in *Concerning the Spiritual in Art*, 1912.

By discovering abstraction, Wassily Kandinsky introduces spirituality in the language of modern art as a symbol to feed the inner life of the spirit, rather than something which points to divine reality. Nowadays, various books or articles about the links and relationships between contemporary art and spirituality have been published by eminent art historians, such as Donald Kuspit, Rina Arya, or James Elkins to answer the 'ins and outs' of this topic. Presented at the Gallery Seescape, artworks by Australian artist Michelle Day could become a part of their studies.

Michelle Day's exhibition titled "*Afterglow, Evidence of Life in Empty Rooms*" doesn't refer to 1958 Yves Klein's empty room

exhibition "*The Void*." Michelle's inspiration is not based on empty rooms, but about things that you can find in them. No doubt, you can begin to think about *The Museum of Silence* of the Japanese writer Yoko Ogawa where the owner collects objects of people just after their death. At the Gallery Seescape, there are no ready-made objects having belonged to the deceased. If Michelle's rooms are empty, it means that people are gone but are not necessarily dead. By doing this, Michelle insists on this small, this infinitely small trace or feelings of the other that one discovers on penetrating empty rooms. For many people when hair or crumbs of any kind are found it reflects a lack of hygiene, but Michelle sees this kind

of trace of others without negative feelings or judgements because they are a testimony of life. In this sense, one should not be surprised to find them reproduced and multiplied all over the exhibition venue. They are not just symbol of others but also memento that Michelle likes to remember... and these tokens are abundant. A piece of clothing hanging, remnants of fabrics, and felt with pockets filled with disconcerting and intriguing textures, and mysterious hairy orifices extended by tubes are also displayed. Strange, bizarre, even disturbing are surely the words most used by viewers when they see this installation. Sexual images or representations of the animal or vegetable world, everyone is free to interpret this installation according to their free will and feelings. Hence, by recreating the atmosphere of all those

empty rooms, Michelle Day is giving life to the empty space of the Gallery Seescape with memories of others.

Traces in this installation are also a way to testify, an artwork "of" and "for" memories which is also a recurrent theme in art. Lights are also relevant in this installation. They remind us of the ghosts or spirits which are not there to haunt us, but to convey the past and "our" future. Where artworks of Christian Boltanski or Anselm Kiefer are highly influenced by the memory of the Shoah, Michelle's memory and spirituality, consciously or unconsciously, find an echo with the indigenous Australians and their history and the trace that they leave in the contemporary Australian culture.

Sébastien Tayac

"งานศิลปะที่แท้จริงเกิดจาก 'ศิลปิน' ผู้เป็นสิ่งที่ชีวิตปริศนา ลึกลับ และชวนพิศวง งานศิลปะจะแยกตัวออกจากศิลปิน ได้รับชีวิตที่เป็นอิสระ เกิดเป็นสภาพบุคคล เป็นบุคคลที่มีเอกราช ที่มีชีวิตด้วยลมหายใจทางจิตวิญญาณ สิ่งมีชีวิตที่มีตัวตนอย่างแท้จริง งานศิลปะจึงไม่ได้เป็นเพียงปรากฏการณ์ที่ถูกสร้างโดยบังเอิญ และไม่มีผลกระทบอย่างไม้อ่นแก่ต่อชีวิตทางจิตวิญญาณ ในทางกลับกันงานศิลปะในฐานะสิ่งมีชีวิตหนึ่งก็มีพลังสร้างสรรค์ด้วย"

วาซีลี คันดินสกี, "งานศิลปะและศิลปิน" ใน เกี่ยวกับจิตวิญญาณในศิลปะ, 1912.

หลังจาก วาซีลี คันดินสกี ค้นพบนามธรรมและนำจิตวิญญาณเข้ามาใช้ในภาษาของศิลปะสมัยใหม่ ในฐานะสัญลักษณ์หล่อเลี้ยงชีวิตของจิตวิญญาณเข้ามาแทนที่การใช้ในความหมายของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ปัจจุบัน มีการตีพิมพ์หนังสือและบทความเกี่ยวกับการเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ระหว่าง ศิลปะร่วมสมัยและจิตวิญญาณ ที่เขียนโดยนักประวัติศาสตร์ศิลป์เลื่องชื่อ เช่น โดนัลด์ คุสพิต (Donald Kuspit), ริน่า อาร์ยา (Rina Arya) หรือ เจมส์ เอลกินส์ (James Elkins) เพื่อตอบคำถามรายละเอียดต้นลึกหนาบางของประเด็นเรื่องดังกล่าว งานศิลปะโดยศิลปินชาวออสเตรเลียนาม มิเชล เคย์ (Michelle Day) ที่จัดแสดง ณ แกลเลอรีซีเอสเคสามารถจัดเป็นส่วนหนึ่งของงานศึกษาในเรื่องดังกล่าวได้

งานแสดงศิลปะของ มิเชล ภายใต้ชื่อ *"Afterglow, Evidence of Life in Empty Rooms"* ไม่ได้อ้างถึงงานแสดงศิลปะห้องว่างเปล่าของ อีฟว์ แกล็ง (Yves Klein) ชื่อ ความว่างเปล่า *"The Void"* ในปี 1958 แรงบันดาลใจของมิเชลไม่ได้มาจากห้องว่างเปล่า แต่มาจากสิ่งที่สามารถพบได้ในห้องว่างเปล่าเหล่านั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าคุณสามารถเริ่มนึกถึง พิพิธภัณฑ์แห่งความเงียบ (*The Museum of Silence*) ของนักเขียนชาวญี่ปุ่นนาม โยโกะ โอการะ (Yoko Ogawa) ในนิยายเรื่องนั้นเจ้าของเก็บสะสมทรัพย์สินของคนตายที่เสียชีวิตได้ไม่นาน แต่ที่แกลเลอรีซีเอสเคไม่มีสิ่งของ ready-made ที่เคยเป็นของคนตายมาก่อน หากห้องของ มิเชล เป็นห้องว่างเปล่า นั่นหมายความว่าบุคคลได้จากไปแล้ว แต่การจากไปอาจไม่ได้มีเหตุมาจากการเสียชีวิต ด้วยวิธีดังกล่าว มิเชล ยืนยันการใช้ร่องรอยหรือความรู้สึกขนาดเล็กหรือขนาดเล็กมากอย่างไม่มีที่สิ้นสุดถึงความเป็นอื่น ซึ่งเราสามารถค้นพบได้จากการลอดผ่านห้องว่างเปล่าทั้งหลาย โดยทั่วไปแล้วผู้คนจะจำแนกหรือเชษชนิดใดก็ตามสะท้อนความไม่สะอาด แต่ มิเชล มองว่ามันเป็นเศษของร่องรอยของความเป็นอื่นโดยปราศจากความรู้สึกในแง่ลบหรือ

การพิพากษาเพราะมันคือคำให้การของสิ่งมีชีวิต ในแง่ที่เราไม่ควรจะประหลาดใจที่จะพบการผลิตซ้ำหรือการเพิ่มขึ้นของจำนวนผมและเศษดั่งกล่าวตลอดพื้นที่จัดแสดงงาน สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์แต่เป็นเครื่องเตือนใจที่ มิเชล มักจะระลึกถึง ทั้งนี้ของที่ระลึกเหล่านี้มีจำนวนมาก ของที่จัดแสดงมีทั้งชิ้นผ้าที่แขวนไว้ เศษผ้าและผ้าสักหลาดที่มีเนื้อผ้าเชิงประดักประเคิดเก๋มน่าฉงน และรูปทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยขนที่ถูกค่อท่อยาวออกมา "แปลกประหลาด และก็น่าอัศจรรย์" ล้วนแต่เป็นคำที่จะถูกใช้โดยผู้ชมงานจัดแสดงครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นรูปภาพเรื่องทางเพศ หรือตัวแทนของสัตว์หรือโลกของพืช ทุกคนล้วนมีอิสระที่จะตีความงานจัดแสดงครั้งนี้ตามเจตจำนงเสรีหรือความรู้สึกของแต่ละคน ฉะนั้นจากการสร้างบรรยากาศของห้องว่างเปล่า มิเชล ได้ให้ชีวิตจากความทรงจำของคนอื่นแก่ห้องว่างของแกลเลอรีสี่สเปกนอกจากนี้ร่องรอยที่ปรากฏในผลงานนี้ นับเป็นอีกวิธีหนึ่งในการพิสูจน์ยืนยันถึงงานศิลปะ "ของ" และ "เพื่อ" ความทรงจำซึ่งเป็นหัวข้อที่ถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง แสงก็ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในผลงานมันสามารถย้ำเตือนถึงผีหรือวิญญาณที่ไม่ได้มีขึ้น

เพื่อหลอกหลอนเรา แต่เพื่อถ่ายทอดความหลังและอนาคตของ "เรา" ในขณะที่งานศิลปะของคริสเตียน โบลตันสกี (Christian Boltanski) และ แอนเซลม์ ไคเฟอร์ (Anselm Kiefer) ได้รับอิทธิพลเป็นอย่างสูงจากความทรงจำของเหตุการณ์ Shoah¹ ไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ความทรงจำและจิตวิญญาณของ มิเชล กลับเป็นเสียงสะท้อนของชนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียและประวัติศาสตร์ของพวกเขาและร่องรอยที่พวกเขาได้ทิ้งไว้ในวัฒนธรรมร่วมสมัยของออสเตรเลีย

เซบาสเตียน คายาค

1. Shoah - หรือ The Holocaust ในที่นี้หมายความว่าถึงเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2

ABOUT THE ARTIST

Michelle Day is an Australian sculptor and installation artist. She has gained a growing reputation in Australia since graduating from the Australian National University School of Art in 2009. She has exhibited extensively in Australia in Melbourne, Sydney, Canberra and Ballarat, and internationally in Japan, New Zealand and Thailand. Michelle has held ten solo exhibitions and her work has been included in numerous group shows since 2007.

Michelle is currently studying for a Master of Fine Arts at Chiang Mai University Faculty of Fine Art, Thailand with an aim to push her work in new directions. Michelle first visited Thailand in 2011. She undertook an artist in residence at CMU Faculty of Fine Art with a solo exhibition in the Faculty of Fine Art Gallery in 2013; held a solo exhibition "*How to Grow Submarines*," at Baan Tuek Art Center in 2015 and since beginning her MFA she has held a solo exhibition "*What Remains*," at CMU Art Center in 2016.

Michelle has been the recipient of several prestigious grants including Australia Council for the Arts Development funding grant, 2016; ArtsACT Project Grant, 2016; The Freedman Foundation Travelling Scholarship for Emerging Artists, 2014; arts ACT Project grant, 2013; Australia Council for the Arts ArtStart Grant, 2012 and the arts ACT Start-Up Grant for Young Artists, 2011

Website : www.michelle-day.com

Email : michelleday3@gmail.com

After glow

Evidence of Life
in Empty Rooms.
MICHELLE DAY

P.1

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Silicone, fabric, thread,
oil paint and wood.

P.4

Installation 'Disturbed Air.'
Media: reflective glass beads, fabric,
paint brush bristles and Perspex.

P.5-6

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Silicone, fabric, thread, oil paint, sawdust,
ink, plaster, wood, reflective glass beads,
paint brush bristles and rice.

P.7-8

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Salt, perspex and stainless steel.

P.9

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Silicone, paint brush bristles,
wire, fabric and perspex.

P.11-12

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Fabric, silicone, thread,
oil paint and paint brush bristles.

P.13-14

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Paint brush bristles
and reflective glass beads.

P.15-16

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Silicone, fabric, oil paint, paint brush bristles,
thread, wood, rice, sawdust and ink.

P.17-18

Installation 'Disturbed Air.'
Media: Silicone, fabric, thread,
acrylic paint, oil paint and wood.

Afterglow

Installation exhibition by Michelle Day
30 June - 30 July 2017

Place :

Gallery Seescape, Chiang Mai Thailand
Website : www.galleryseescape.co
Facebook : Gallery Seescape
Instagram : [galleryseescape.official](https://www.instagram.com/galleryseescape.official)
Email : galleryseescape@gmail.com
Tel : +66 93 8319394

Front cover and back cover : Installation 'Disturbed Air.'

Media: Silicone, fabric, thread, oil paint, sawdust, ink,
plaster, wood, reflective glass beads, paint brush bristles and rice

Designed by : Kittikorn Khwannak

Special thanks

Assoc Prof. Kade Javanalikhikara
Dr. Sébastien Tayac

Visual Arts Department, Faculty of Fine Arts, Chiang Mai University.

Sponsor :

Australian Embassy Thailand

